

* * *

Вървя замисленъ и кървави картини изпълватъ душата ми . . .

„Чичо, помогни ми!“ . . .

Азъ се спрѣхъ. Прѣдъ очитѣ ми сухо посинѣло момиченце. Гладътъ и нещастieto се четѣше по лицето му.

— Отъ гдѣ си, мило момиченце?

— Азъ съмъ *Щипянце*! . . .

Остри болки пронизаха тѣлото ми.

— Нѣмашъ ли родители?

— Нѣмамъ! . . . Мама и татка убиха, азъ избѣгахъ съ чичови

„Нещастно *изгнаниче*! . . . Много рано те покоси земния животъ!“ . . .

Извадихъ нѣколко монети, пуснахъ ги въ костеливата рѣка и съ убито сърдце го отминахъ.

* * *

Извихъ въ друга улица . . . Отивахъ да купя подарѣци за празниците. Прѣзъ очитѣ ми бѣ образа на нещастното бѣжанче . . . „Горкото, защо е прокудено отъ своето огнище!? . . . — Зли хора сж посѣгнали на бащината му земя!“

— Чичо, дай ми нѣкоя парица! . . . — новъ треперящъ гласъ ме спрѣ . . .

Обърнахъ се, прѣдъ мене осемъ годишно момче... Мило, хубаво лице, но съсипано, отчаяно..

— Отъ гдѣ си, мило момченце?

— Отъ *Велесъ*! . . .

Тѣлото ми трепна. Ето още едно *изгнаниче*!...